

KAYBEDENLER

- Aman Allah'ım! Baba sen hala burada mısın?

İnanamayan gözlerle babama bakıyorum. Çalışma masasına oturmuş bir şeyler karalıyor. Neredeyse tamamını beyaz saçların istila ettiği kafasını bana çevirdiğinde yüzünde oluşan şaşkın ifadeyi fark ediyorum. Elinden kalemi bırakıyor ve tarihi eserleri utandıracak kadar eski sandalyesinden kalkıyor. Gülümsüyor. Yüzüme, aceleyle inandırıcı olduğunu umduğum bir gülümseme yapıştırıyorum.

- Evet. Birazdan burada olurlar.

Derin bir nefes alıyorum;

- Ve sen acele edip kendine dışarıda yapacak bir şeyler bulmalısın.

Gülümsemesi suratında donuklaşıyor. Ardından birkaç adımda yanıma ulaşıyor.

- Seni sevdiğimizi biliyorsun, değil mi tatlım? Annen de seni seviyor. Uzaklarda bir yerlerde sana gülümsediğine eminim.

Bir an söyleyip söylememek arasında tereddüt ediyor ama ağzından birkaç cümle dökülüyor.

- Hafızanı kaybettiğinden beri mutsuz görünüyorsun. Bana karşı mesafelisin. Kardeşine karşı da öylesin. Kazayı ucuz atlattın. Buna şükretmelisin.

- Ucuz atlatmak mı? Hafızanı kaybettim. Geçmişe dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Annemi kaybettim. Senin gibi işe yaramaz bir baba ve lanet olası kör bir kardeşle dünyanın ortasında kalakaldım. Bu nasıl bir ucuz atlatmak, söyler misin bana?

İçimde biriktirdiğim tüm öfkeyi kusuyorum. Kafasını eğiyor ve gözlerini kaçırarak hızla uzaklaşıyor. Ardından bir kapı sesi duyuyorum. Hayatımın en berbat yılı.. Bunlar yetmezmiş gibi bir de kardeşimle uğraşmak zorundayım. Sinirle yukarı çıkıp paldır küldür Ebru'nun odasına dalıyorum. Masanın üzerindeki anahtarı alıyorum. Gözümün ucuyla kardeşime bakıyorum. Ürkmüş görünüyor. Aldırmıyorum. Odanın kapısını kilitliyorum ve merdivenlere doğru yürüyorum. Kardeşime kötü davrandığının farkındayım ama o bunu hak ediyor. Kör olması benim suçum değil. Sonuçta hayatımı onunla uğraşarak geçiremem. Aşağıya indiğimde yarım kalmış işlerimin başına dönüyorum. Mavi çiçekli masa örtüsünü de serdikten sonra hazırlıklarım tamamlanıyor. Misafirlerimi beklemeye başlıyorum.

Dünü kazasız belasız atlattığım için mutluyum. Kardeşim, "Beni buradan çıkar!" diye kapıyı yumruklamadı ve babam eğlencenin ortasında "Selam. Ben geldim." sürprizi (!) yapmadı. Yatağımdan kalkıyorum. Pembe-mor renklerin hâkim olduğu, birkaç eşya ile dekore edilmiş odama göz atıyorum. Kahvaltı hazırlamam gerektiğini düşünerek aşağıya iniyorum. Mutfaka yaklaştığımda sesler duyuyorum. Girip girmemek arasında kısa bir tereddütten sonra kendimi mutfakta buluyorum. Etrafa saçılmış cam parçalarına, ardından Ebru'ya bakıyorum. O an elinin kesilmiş olduğunu fark ediyorum.

- Ne oldu burada?

Bir yandan cam parçalarını toplarken diğer yandan neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

- Ben sadece su içmek istemiştim.
- Susadıysan bana söylemeliydin. Bu kör halinle mutfağı bile nasıl bulabildiğine şüpheliyim.

Topladığım cam parçalarını çöp kutusuna dolduruyorum.

- Özür dilerim.

Ardından ayağa kalkıyor ve elini önüne doğru uzatarak yolunu bulmaya çalışıyor. Birkaç düşme tehlikesi atlattıktan sonra kanepeye oturuyor. Aah, tamam. Yanına gidip onu teselli etmeliyim. İstemiyorum ama çekmecedan aldığım yara bandıyla yanına gidiyorum. Elini tutup parmağındaki kesigi yara bandı ile sarıyorum.

- Dışarı çıkmak ister misin?
- Evet. Çok isterim.
- Bekle. Ceketimi alıp geliyorum.

Odama doğru yürüyorum. Biraz temiz hava almanın ikimize de iyi geleceğini biliyorum.

Oturma odasına girdiğimde, umutla beni beklediğini görüyorum. Koluna girip kapıdan çıkıyorum. Kapıyı kilitliyorum ve dün eve uğramayan babama not bile bırakmadan evden ayrılıyorum. Aklımda bin türlü soruyla yürürken kardeşimin yanımda olmadığını fark ediyorum. Geriye dönüp baktığımda, onu bıraktığım yerde beni beklerken buluyorum. Aah, tabi ya. Bir mucizenin gerçekleşmesini ve Ebru'nun tek başına yürüebilmesini beklemiyordum herhalde? Yanına gidiyorum ve koluna giriyorum. Onu adeta sürüklercesine en yakın parka doğru götürüyorum. Parka yaklaştığımızda duruyorum. Etrafa biraz göz attıktan sonra boş bir bank görüyorum. Çam ağaçlarının altındaki banka oturuyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz. Kısa bir süre sonra parkın karşısındaki kafede Mira ve Tuğçe'yi görüyorum.

- Sen burada bekle. Birazdan dönerim.
- Nereye gidiyorsun?

Sesi ağlamaklı çıkıyor.

- Arkadaşlarımın yanına. Birazdan gelirim.

Arkamı dönüyorum ve yürürken, adımlarımı durduran bir ses işitiyorum.

- Gitme.
- Hadi ama. Birazdan geleceğim. Söz veriyorum.

İtiraz etmek istiyor ama bir şey söyleyemiyor. Ardından arkadaşlarıma doğru hareket ediyorum.

- Selam kızlar.
- Aah, Sibel. Ne haber?

Konuşan arkadaşım Mira. Sarı bukleli saçları ve kırmızı elbisesiyle kraliyet ailesindenmiş gibi asil duruyor. Sonra soğuk bir ses “Selam.” diyor. Tuğçe’ye dönüp gülümsüyorum. Ardından derin bir sohbet başlıyor. Yaz tatili planları, geleceğe dönük hayaller, iki gün önce yurt dışından dönen Ece vs. vs. O kadar dalıyoruz ki muhabbete acı bir firen sesi bölüyor. Sesler kulaklarımı işgal ediyor;

- Zavallı kız. Henüz çok küçük...
- Ölmüş mü?
- Ambulansı arayın. Hemen!
- ...
- ...

Tüm vücudum titriyor. O, yerde yatan kişi... Ebru mu? Sorular yerini korkuya bırakıyor ve bir çılgılık atıyorum. Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum. Saniyeler saat gibi işliyor ve ben hala koşuyorum.

Siyah elbisemi üzerime geçirip odamdan çıkıyorum. Evet. Bugün kardeşimin cenaze töreni var. Ama asıl yaşayan cenaze benim. Yıkılmış durumdayım. Suratım çökmüş. Babam yüzüme bile bakmıyor. Hayattaki son iki varlığımı da bu şekilde kaybediyorum. Kardeşimin odasına giriyorum ve yanımda getirdiğim koliye elbiselerini dolduruyorum. Tam o sırada yastığın altında sarı bir şey dikkatimi çekiyor. Elime aldığımda bunun bir günlük olduğunu anlıyorum. Okumaya başlıyorum.

“ MAYIS 2012

Günlerden pazartesi

Bugün hayatımın en kötü günü... Sürekli bayıldığım için annemle hastaneye gittik. Hemşire abla benim kanser olduğumu söyledi. Annem ağladı. Hemde çok ağladı. Kanser ne demek bilmiyorum ama annemi ağlattığına göre kötü bir şey olmalı. Söylesene günlük, kanser ne demek?”

Zorlukla yutkunuyorum. Kardeşimin kanser olduğunu benden nasıl saklarlar? Bir anlam veremiyorum. Okumaya devam ediyorum.

“ MAYIS 2012

Günlerden pazartesi

Bugün yine hastanedeydik. Bir haftadır süreli hastanedeyiz. Neler olduğunu bilmiyorum ama

annem çok üzün. Geceleri hiç uyumuyor. Tuvalete gitmek için kaktığımda onu hep ağlarken görüyorum. Bir de dua ediyor. Bana bir şey söylemiyorlar. Küçüğüm diye mi? Söylesene günlük, sekiz çok küçük bir sayı mı?

MAYIS 2012

Günlerden Salı

Biliyor musun? Ben ölüyor muşum. Kanser olduğum için. Doktor amca anneme söylerken duydum. Ama ben ölmek istemiyorum ki. Annemi, babamı ve ablamı bırakıp gitmek istemiyorum. Ablamı çok seviyorum. O bana hep kızıyor ama olsun. Yine de ben ona hiç küsmüyorum. Söylesene günlük, o da beni seviyor mu?

MAYIS 2012

Günlerden Perşembe

Bugün annem ablamı okula götürürken yolda kaza yapmışlar. Annem ölmüş. Ben onu bırakamazken o beni bıraktı. Beni terk etti. Ablam da hafızasını kaybetmiş. Bir de gözleri kör olmuş. Kazada gözlerine cam batmış. Ama o kör olamaz ki! Çünkü görmesi gereken çok şey var. Yaşaması gereken çok yıl... Ama ben ölüyorum değil mi? Yarın babamla konuşup gözlerimi ablama vereceğim. Ben göremesem de o görsün. O yüzü hayatta hep gülsün.

MAYIS 2012

Günlerden Pazar

Babamla konuştum. “Olmaz öyle şey!” dedi. Bende ağladım. O kadar çok ağladım ki kabul etti sonunda. Ona öleceğimi de söyledim. Zaten biliyor ama olsun. “Ablama bundan bahsetme olur mu? Dedim. Bir şey demedi. Bende gittim. Babalar ağlamazdı hani günlük? Benim babam ağlıyor...”

MAYIS 2012

Günlerden Salı

Bugün sana son yazışım. Çünkü iki saat sonra ameliyata gireceğim. Almam için. Onu o kadar çok seviyorum ki.. O, uyandıktan sonra bilmeyecek ama olsun. Bugün saatlerce dışarıyı seyrettim. Ağaçları, kuşları, gökyüzünü... Bu onları son görüşüm. Doya doya baktım. Çünkü ameliyattan sonra hiçbir şey göremeyeceğim. Arada bir alıştırmaya yapıyorum. Gözlerimi kapatıp yatağımı bulmaya çalışıyorum. Bazen düşünüyorum ama olsun. İler de alışırım değil mi günlük? Hem ablam da bana yardım eder. Son bir sayfa kaldı. Üzgünüm, onu dolduramayacağım. Çünkü babam çağırıyor. Hastaneye gidiyoruz. Elveda günlük. Artık bir daha sana yazamayacağım. “

Elimden defteri düşürüyorum. Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. Onun yerine kendimi koyuyorum ve ne kadar acı çekmiş olduğunu fark ediyorum. O bu fedakârlığı yapmasa şimdi kör olan ben olacaktım. Sarsıla sarsıla ağlıyorum. Çekmededen ilaç kutusunu alıyorum ve hepsini bir anda yutuyorum. Son kalan bir sayfayı doldurmaya başlıyorum.

“ Burası kaybedenler. Ve ben kaybettim. Hafızamla beraber her şeyimi, ailemi, kalbimi, vicdanımın sesini kaybettim. Kardeşim belki görme engelliymi ama ben anlama engelliyim. Onu

anlamadım. Anlamaya çalışmadım. Çünkü ben kaybettim. Aslında çoğumuz görme engelliyiz. Gerçekleri göremiyoruz. Dibimizde yaşanan acıları göremiyoruz. Etrafa kapalıyız. Kendi dünyamız içinde KAYIP gidiyoruz. Başkalarını önemsemeden... Onları hiçe sayarak... Kendi sorunlarımız içinde KAYBOLUP gidiyoruz. Şuursuzca ve duyarsızca... Engellilerin mutlu olmasını engelliyoruz. Ve elbette pek çoğumuz bu dünyadan KAYBEDİP gidiyoruz. Burası kaybedenler. Ben bu savaşı kaybettim ve gidiyorum...

SON

İsim: Hüdanur

Soyadı: Demir

ÖZGEÇMİŞ

23 Mayıs 1996 yılında Kayseri’de doğdum. Şu an Ali Rıza Özderici AİHL’nde okuyorum. Hobilerim; Kitap okumak, film izlemek, seyahat etmek. Hedeflerim: Dört yabancı dil, kitap yazmak, Malezya İslam üniversitesine gitmek, en az 30 ülke gezmek.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.